

HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES HAVI-LAP

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE, 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR.

A közömbös menthetetlen.

Mimódon menekedünk meg mi, ha nem törődünk ily nagy üdvösséggel. Zsid. 2,3-

A római császár elhagyta udvarával az Amphiteatrumot; a 60.000 főnyi nézőközönség utban van hazafelé. Az utolsók a távozásnál még egyszer letekintenek az arénára, ahol a keresztyének szétszaggatott hullái hevernek, akik e napon hitükért az oroszlánok és tigriseknek estek áldozatul. A vadállatok elvégezték munkájukat Isten gyermekein és ezek futásukat bevégezték. Elmentek Urukhoz, bementek az örök világosság birodalmába, ahol nincs többé éjszaka, sem halál, sem szenvedés, sem jaj, sem könnyek. Most egy csapat hatalmas rabszolga lép be az arénába, mindegyiknek a kezében hatalmas korbács, melynek tiz vastag bőr ága van, mindegyiken éles horog. Evvel hajtják a bestiákat vissza a ketrecekbe. Azután a cirksuzt kitakarítják. A megcsonkított hullákat kivonszolják, hogy a kocsi elvigye. A homokot elgereblyélik. Mit törődtek a rabszolgák a megölt keresztyénekkal? Szolgálatukat elvégezték, ették kenyereiket, olvasták pénzüket, e földnek éltek és önmaguknak. Hogy ártatlan emberek a rettenetes halálba lettek kergetve az semminemű befolyást nem gyakorolt lelkeletükre. Egyik oldalon a szétmargangolt keresztyének szívbeli odaadásukról bizonyoságottevő hullái, másrészt a közömbös felületes könyörtelen rabszolgahad.

Ami Rómában történt, több száz, sőt ezerszeresen megtörtént Isten gyermekein, kinzások között ölték meg és égették el őket. De ami a Golgotán történt az csak egyszer történt. Ott nem egy megmentett bűnös, nem a kegyelem folytán bűneitől megváltott ember függött, nem, ott Istennek Fia függött, a

szerepet megtestesülése, a dicsőségnek Ura kit a könyörület hajtott le a mennyből a földre, hogy a lázadó Istenellenes bűnöst megmentse. Nézd a kíváncsi tömeget, akik Jeruzsálem kapuján kitódultak, hogy a látványosságot megnézzék, miként lesz megfeszítve a názáreti Jézus! Ott mennek a főpapok és farizeusok, az előkelők és alacsonyrendűek, a műveltek és iparosok, férfiak és nők. Nézd, hogy nevetnek! Hallgasd, hogy gúnyolódnak! Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni. Izrael királya; száljon hát le a keresztről és akkor hiszünk neki: (L. Mát. 28,39-44.) És Jézus mégis az emberekért jött, szeretete őket és meg akarta menteni.

Talán ezideig te is ilyen közömbös, felületes ember voltál, mint Jeruzsálem lakói, mint azok a rómaiak a cirksuzban? Ily közömbösek mindig akadnak, ma is. Amíg a tűz nem égeli saját bőrét, amíg a szükség és éhséget nem saját testén érzi, semmi sem mozdíthatja ki közömbösségéből. Hogy Jézus Krisztus Isten Fia a mennyből jött, hogy Jézus keresi és hívja őket e hir nem tudja szívüket megindítani. Hogy viszont mások ezért a nagy Urért és az Ó nevének bizonyosságátéért szenvedtek és meg tudtak halni, érthetetlen nekik, balgaságnak tűnik fel. De épp oly kevéssé törődnek a körülöttük lévő nyomorral és szükségkel. Igen, micsoda rettenetes felületes emberek vannak! A legmegrázóbb események amiket átélnek nem képesek őket a köznapias gondolkodásból kiemelni. Hogy társaik közül egyik kétségbeesésében öngyilkos lett, hogy ott egy anya szeretett gyermekéért sir, hogy egy atyának

gyermekét az elmeegógyintézetbe kell vinnie — mindezekkel szemben fásultak. A részeg ember aki tántorogva megy haza, nevetséges alak számunkra, gondolatban nem tudják elképzelni a szerencsétlen asszonyt, az éhező gyermekeket. A megcsalt leányzó aki szígyenbe jutott, a férfi akinek becsületét és boldogságát a házasságtörő tönkretette — mind szórakoztató anyag! Istennek ígéje époly kevésbé hat rájuk, mint az élet komolysága. Az ilyen embereknek legfontosabb az élvezet, a kényelem és a pénz. Ezek a felületes emberek mindent maguk körül színháznak tekintenek, amiben ők nem vesznek részt. Szinte lehetetlenség velük elhitetni, hogy a szent Isten jelenvaló személyiség. A bűn, ítélet, örökkévalóság mind üres álomkép számunkra, a gólgotai kereszt pedig mese. Amit az emberek beszélnek, amit az ujságok írnak, az foglalkoztatja gondolatvilágunkat, de amit Isten mond, ami Istennek ígéjében meg van írva, rájuk nézve közömbös. Ilyen kérdések felett, hogy hol van a legjobb sör, melyik szabó dolgozik legjobban; alapos megbeszélést tudnak folytatni, de hogy hol fogják eltölteni az örökkévalóságot — ezzel egyáltalán még nem foglalkoztak. Nagyobb reményünk lehet, hogy egy nyilvánvaló bűnöző, káromkodó, gunyolódó, szenvedélyeitől megkötözött megtér Istenhez, mint egy ilyen felületes és közömbös ember.

Állj meg most kissé, hallgasd, én kérdezlek: Egy vagy te is eme közömbösök közül, aki Isten szeretetének legkisebb hatása sincs? Én mondom néked, szivednek állapotja nem egyéb mint a szent Istennek megvetése. Vélkezel Isten szeretete és a gólgotai drága áldozat ellen. És Isten mégis keres téged kegyelmével. Ő zörget szivednek jól elzárt ajtaján és szeretetének sugarát szivednek jégfalaira árasztja. Ma figyelmeztet téged: „Ézért annál is inkább kell megtartanunk mindazt amit hallottunk, hogy valamiképpen el ne sodortassunk. Mert, ha az angyalok által hirdetett ige erős volt, ugy hogy minden bűn és engedtlenség elvette igazságos büntetését, hogyan fogunk megmenekülni mi, ha nem törődünk ily nagy üdvösséggel?” (Zsid. 2, 1-3.)

Ez a komoly ige a folyam által tovasodort ladik példázatát használja, amelyik elsuhan az egyetlen kikötőhely mellett anélkül, hogy megragadta volna azt, ahol pedig a legutolsó alkalom volt a menekülésre. Hasonlóképpen van a Niagaránál, ott a folyam ereje, mindezt aki nem éri el idejében a partot, ellenállhatatlan erővel a zuhogó vizes felé sodorja amiből nincs menekvés. Annál jobban kell mindnyájunknak figyelmeztetni a kegyelem és szabadítás ígéjére, hogy megrészegülve a mulandó világ lényétől elmulasztva a menekülés pillanatát ne ra-

gadjon el bennünket a mindennapi élet áramlata melyre Isten ígéje figyelmeztet bennünket mondván: „Ma, ha az Ő hangját halljátok; meg ne keményítsétek sziveteket.” (Zsid. 4, 7.)

A felületesekhez tartozol-e? Ijedj meg önmagadtól! Állapotod a veszedelemba a pokolba vezet!

Sokan elhaladnak a figyelmeztető tábla mellett anélkül, hogy felfigyelnének. Személyesen kell őket megszólítani, hogy megálljanak és megforduljanak. Így volt egy emberrel is aki egy sötét utcán át a hid felé sietett ami le volt szakadva. Kiáltott fel: A hid le van szakadva! Nem törődött vele: feltétlenül baleset érte volna, de egy ember utáná szaladt, megragadta, nem engedte egy lépést se tovább: veszélyben vagy, a folyóba esel! Ez hatott, az ember meggyőződött, hogy saját életéről van szó. Megmenekült. Így kiáltok én néked: a mélységbe zuhanás veszélye fenyeget, az örök kárhozat mélységének veszedelme, nem szabad tovább menned én megragadlak téged. Jézushoz kell jönnöd, meg kell, hogy menekülj. Ragadd meg, tény és valóság ez: Istennek Fia szenvedett és meghalt érted a kereszten. Nyisd meg néki szivedet, hívd Őt segítségül, ismerd be bűneidet és elfogad téged és örök életet találsz.

V.Gy.

Egy orosz Saul. Megteérés

M. S. Schroll missionárus közli az alábbi esetet:

Egy orosz hercegnőnek mulattak be aki meghívott engem, hogy ismerkedjem meg férjével. A meghívást bizonyos félnépszerűséggel fogadtam el, mert az illető nagyon magas rangú személyiség volt. Amint a szolga bejelentett, egy tekintélyes tiszteletreméltó szép öreg ur jött elém kitárt karokkal. Ugy fogadott mintha régi barátja lennék, testvérenek szólított, mert felesége mint Isten gyermekét jelentett be nála. Hamarosan komoly beszélgetés fejlődött közöttünk. Többek között megkérdeztem tőle, miként lett hívővé, hiszen hasonló rangú emberek látszólag a legnagyobb hitetlenségben élnek.

„Őn tudja”, mondá a herceg, „hogy birodalmi miniszter voltam és mint a rangom szerinti legtöbbben, vallási tekintetben közömbös, sőt hitetlen. Amennyire gyermekkoromra vissza tudok emlékezni nem hiszem, hogy valaha imádkoztam volna. Így értem el huszadik életévemet Isten nélkül a legnagyobb vallási tudatlanságban. Ekkor súlyos beteg lettem Lázálmaimban mindenféle rettenetes dolgokat tártam. Egyik világos pillanatban a halálra gondoltam és feltettem magamnak a kérdést: „És ha mégis van Isten?”

A betegség nem halálra volt, meggyógyultam, de ugyanaz maradtam ami voltam azelőtt. Később megnősültem, minden megerőltetés nélkül haladtam felfelé az állami hivatalokban és méltóságokban. Nagy vagyon birtokában voltam. Ismeri a szentpétervári nagyvilági életet és így el tudja képzelni, hogy mi voltam én és, hogy éltem.

Sok évig éltem még Isten nélkül, anélkül, hogy imádkoztam vagy komolyabb dolgokra gondoltam volna. Gyakran voltam rosszkedvű amit a gyenge gyomrom és idegességem számlájára irtam. Egyik napon azonban éreztem valamit, ami bennem azt a benyomást keltette, hogy Isten keze rajtam nyugszik, Ő keres engem és hív!

Ismerőseim közül többen megtértek és az Úrnak hű tanítványai lettek. Amikor észrevettem rajtuk a változást egyáltalában nem voltam meglepődve. Gunyolódtam barátaim felett. Fanatikuskoknak, ábrándozóknak, rajongóknak tartottam őket. Sokat tárgyaltam velök, hogy tévedéseikről és balgaságaikról meggyőzzem őket. A vitakozás hevében megígérttem nekik, hogy egy könyvet fogok írni amely meg fogja őket győzni, hogy a biblia amire minduntalan hivatkoznak, nem egyéb mint az ellentmondások könyve. Igéretelem megtartottam és hozzáálltam a munkához. Államférfiúi elfoglaltságom mellett vas akarattal és szorgalommal dolgoztam ígéretelem beváltásán. Eleitől végig elolvastam a bibliát. Sok ilyen irányú munkát megvettem és így hatalmas anyagot gyűjtöttem össze. Egy év leforgása alatt a hitellenség munkája, az én munkám ami az igazság ellensége volt elkészült. Akkor nem is sejtettem, hogy a kegyelemnek Istene, a jó pásztor, aki keresi az elveszetteket, az által amit én ellene cselekedni akartam munkálkodott rajtam, hogy magához vonzzon üdvöm érdekében.

Mikor munkám, amit francia nyelven irtam elkészült, egyik alkalmazottamnak adtam oda lemásolás végett. Kéziratomat ugyanis külföldre akartam küldeni kinyomatás végett. Gondolatban már örvendtem a hírnévnek amit azáltal el fogok érni. Egyik este titkárom el is jött és magával hozta a másolatot aminek elkészítésével megbiztam. Miután az asztalomra letette mélyen meghajolva különös hangon, amely gunyt és komolyságot, hízelt és megvetést foglalt magában így szólt: „Megengedi kegyelmes uram, hogy szerencse kívánataimat kifejezzem? Igazán csodálatra méltó munka, ilyet még bizonyára nem irtak!”

Alkalmazottam távozása után elkezdtem a másolatnak egyes fejezeteit olvasni, amelyek előttem a legfontosabbaknak tűntek fel. Elgondoltam magamban, micsoda hatása lesz e műnek! Tíz év múlva senki sem fog hinni

a bibliának! E gondolat egész álmodozóvá tett Milyen csodálatos — mondám önmagamhoz — hogy annyi intelligens és tanult ember hisz a bibliának! Akkor titkáromra gondoltam és a különös hangra, amivel a „csodálatraméltó” szót kimondotta. Ebben a pillanatban villámként cikkázott át agyamon a gondolat ami egyetlen egyszer ifjúságom idején is feltámadt: „És ha a szentírás mégis igaz? És ha mégis volna Isten? És ha titkárom hívő volt mielőtt munkámat olvasta és általa a hitét elvesztette! Ha tényleg van Isten akkor bünt követtem el azáltal, hogy ezt a könyvet megírtam és még nagyobb lesz bűnöm, ha kiadom! Egész különös érzés vett erőt rajtam. A kézirat kiesett kezemből és nyugtalanul jártam fel s alá szobámban. Ujból és újból hangzott bensőmből: „És ha mégis van Isten!”

A legnagyobb erőlködéssel sem voltam képes e gondolatától szabadulni, mindig felülkerekedett. Végül megálltam és elkezdtem imádkozni: „Oh Isten ha te valóban élsz és ha akarsz és képes vagy reá nyilatkozzál meg nekem valami látható módon!” Nem sokára reá azonban az a gondolatom jött: Nem, nem valami külső jelre van nekem szükségem; kérj jobbat. Ekkor így imádkoztam: „Oh Isten ha te létezel, adj nekem egy gondolatot ami megvilágosítson engem és amire támoszkodhatom! Kezdtém nyugodtabb lenni és leültem egy karosszékbe. Mialatt a dolgok felett gondolkoztam amiket a szentírásban olvastam, valami csodálatosát éreztem. Bámulatos világosság támadt fel bennem, egész váratlanul az ó- és ujszövetség közti csodás belső kapcsolat feltárult előttem. Olyan világosan láttam, hogy ez nem származhatott az én lelkemből, a prófécia és annak teljeseése, Jehova és Jézus a törvény és evangélium az összefüggésükben! Isteni bepillantások voltak ezek, mint egy nagy világosságnak, mint a napnak sugarai, amelyek lelkemet és különösen szívemet megvilágították!

Kezembe vettem ismét a kéziratot, hogy átolvassak néhány helyet, amelyeket nagy bizonyító erejűnek tartottam. Mily halvány, semmitmondó volt előttem az új megvilágításban! Munkámat amely most ellenszenven és undort keltett bennem, félretettem. Elővettem a bibliát és egész éjszakán át olvastam; olvastam és imádkoztam, imádkoztam és olvastam. Ez az éjszaka volt életemnek legfontosabb és legünnepélyesebb ideje.

Imámra válaszul azt mondhatom megjelent Isten és világosságában két dolgot mutatott: 1. hogy mi voltam előtte ugyanannyira, hogy mint egy szerencsétlen elítélt térdre kellett esnem és kegyelemért kiáltanom. 2. Megmutatta Isten szeretetét Jézusban, amely megengedte nekem, hogy re-

ménykedve és bizalommal keljek fel, mert láttam világítani a kegyelemnek hajnalpirját, amely bűneimre bocsánatot ad. Mikorra reggel lett, feleségemhez menve elmondhatam: Most én is keresztyénné lettem! A herceg elhallgatott; megerőltetésébe került könnyeit visszafojtani. Felesége aki ugyancsak jelen volt nem kevésbé volt meghatva. Én is mélyen meg voltam indulva és csak csendben tudtam imádni azt, aki most is csodákat művel. Hosszabb hallgatás után a herceg még hozzáfűzte:

„Elbeszélésemnek még nem értem a végére. Körülbelől nyolc évvel megtérésem előtt még nem voltam birodalmi miniszter, amikor a cártól különös megbízást kaptam. Az országban egy szomorú eset történt. Egy rendőrfőnök, akit egy lelkész bujtott fel visszaélt hatalmával, mert „megátalkodott szektáskodókat” amint ő nevezte őket kegyetlenül bántalmaztatott a falvakban, ahol bibliai emberek laktak. Ennek következtében ezek fegyvert fogtak a rendőröket megölték és száz katona támadást visszaverték. Teljes rendelkezési joggal kaptam megbízást a rendcsinálásra, mielőtt az ügy köztudomású lenne.

A felizgatott földmives nép a főfaluban elsáncolta magát. El voltak szánya mindenkinél ellentállni aki őket megtámadja. Fegyverekkel és baltákkal el voltak látva. Négyezer gyalogossal és egy csapat lovas kozákkal mentem ellenük. Reggel 10 óra volt. Miután minden intézkedést megtettem, épen jelt akartam adni a falu megtámadására. Ekkor a gárdaezrednek egy altisztje közeledett felém. Bizalmi emberem volt, aki engem megszeretett, hosszú időn keresztül szolgálom volt és elkísért minden utamra: „Kegyelmes uram” mondá — „szabad e az öreg Györgynek valamit mondani?” — „Feltétlenül” mondám neki. „Nos” — folytatá miközben zavartan huzogatta szakálát — „bocsáson meg uram, de nem volna e vétek ezekre a derék keresztyénekre lövetni? Hiszen a mi embereink. Mág ha muzulmánok lennének nem szólnék semmit, de úgy tűnik fel nekem, hogy nagy bűn Isten előtt és az Ő szentjei előtt ez embereket megölni.”

Reám nézve sem volt közömbös ártatlan vért ontani, miután a derék György szólt, és hamarosan kész voltam a gyrvvel. Kivettem fehér zsebkendőmet, ide oda lengettem és a falu felé közeledtem a kerület alkormányzójától és öreg szolgálamtól kísérvé.

Mikor körülbelől 20 lépésre megközelítettük sáncukat, „állj”-t kiáltottak felénk. Ekkor amilyen hangosan csak tudtam odakiáltottam nekik, hogy a császár megbízott a rendcsinálással, nem akarok vért ontani azért meghívok közülük néhány embert, hogy velem tárgyaljanak. Néhány pillanat

mulva tisztos aggastyánok jelentek meg. Látványosan a községnek vallási vezetői voltak. Egy óra hosszat tárgyaltunk. Végre meg egyeztünk, hogy a falu lakosai leteszik a fegyvert, visszatérnek békés napi munkájukhoz. Tőlem pedig azt kívánták, hogy adjam nekik becsült szavamat, mint a császár megbízottja, hogy 1) A durva rendőrfőnök el lesz távolítva, 2) hogy azoknak, akik fegyvert fogtak a saját védelmükre nem lesz bántódásuk.

„Jól van gyermekeim” mondottam nekik — „kivánságaitokat a császár elé terjesztem és remélem, hogy teljesíteni is fogja. Ha azonban a cár a bocsánatot megtámadná, úgy mint a ti vezérek fogok hozzátk visszatérni.” „Amen, Isten hallotta herceg, tartsd meg szavadat” felelték ünnepélyesen a falu lakói. A császár szívesen teljesítette kérésüket és a hívők megköszönték szolgálomat, amit nekik tettem.

Ez amit említettem 8 évvel megtérésem előtt történt. Néhány hónappal megtérésem után kértem a császártól felmentésemet. Nagyon nehéz helyzetbe jut az élő keresztyén az udvar környezetében, ha nézeteinek megfelelően akar élni. Hazámat szolgáltam életemnek legnagyobb részében; legfőbb ideje volt, hogy a tizenegyedik órájában életemnek időmből és erőmből valamit Jézusnak és az Ő országának szenteljek. Kivánságomhoz képest megkaptam a felmentést és visszatértem birtokomra. Hat hónapra ezután egyik napon parasztok érkeztek akik utánam érdeklődtek. Mikor bevezették őket megtudtam, hogy ama bizonyos falu hívőinek küldöttei amelyet annak idején megkíméltem; azért jöttek, hogy véneknek nevében fellegyék a kérdést: „Igaz e amit rólad hallottunk, hogy te Petrovics Sándor herceg megtértél az Urhoz és magad néki átadtad?”

„Igen testvéreim, Istennek hála! igaz” — mondám nekik. „Dicsőség nagy nevének mindörökké” — felelek — nyolc éven keresztül minden héten gyülekezetünkben az Ur elé járultunk e kéréssel: „Te szent Isten térítsd meg a kedves Petrovics Sándort hála-ból és jutalmul, hogy megkímélte életünket! Ime meghallgatott bennünket, magasztaltassék Jézus Krisztus mindörökké!”

Eddig a történet. És te kedves olvasóm Saulból Pállá lettél e ujászületvén elvben reménységge? *Brosamen.*

Az üdvözítő hit.

A hit amely üdvözít az embernek egész természetszerű, mert összhangban van a törvényekkel, amelyek alatt az ember teremtett. Természelfeletti pedig az üdvözítő hit annyiban, hogy az emberi értelem és szívet Isten kegyelmének kell támogatni, hogy azt

gyakorolhassa. De jölehet az üdvözítő hit természet feletti épen ezért annál természetesebb. Istennek Lelke az Ő működésében gondosan alkalmazkodik az emberi lélek természetes gondolatmenetéhez. Az apostol a hit természetfeletti jellegét a zsidókhöz írott levélben írja le e szavakkal: „A hit pedig a remélt dolgok valósága, meggyőződés a nem szemléletről.” (Zsid. 11, 1.) Ezek a szavak nem annyira a hit definíciója, mint inkább a lélekben végbemenő folyamat leírása. Az üdvözítő hitnek természete — legyen az megigazitó vagy megszentelő hit — arra irányul, hogy dolgokat amelyeket nem látunk vagy remélünk, mint bizonyosat és valódit fogadjuk el és hagyjuk érvényesülni. Az ilyen hit tehát a dolgok egyenértéke, amelyeket remélünk és nem látunk. Ez az a hit, amelyik veszi azt amit Isten megígért, mert Istent szavánál fogja.

Ez volt Abrahámnak hite, amiről meg van írva: „Aki reménység ellenére reménykedve hitt, nem kételkedett Isten ígéréiben hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván Istennek és teljesen elhitte, hogy amit Ő ígért meg is cselekedheti.” Jézus azonban azt mondja: „Mindenek lehetségesek a hívőnek!” A hit hatásai természetfeletti, mert az ilyen hit természetfeletti. Ez a hit isteni adomány. A Szentlélek munkálja ezt.

Nagyon fontos reánk nézve, hogy a Szentlélek módszerét, amelyet használ, hogy bennünket hithez és a hit gyakorlásához vezessen, megismerjük. Hatása sohasem kényszerítő vagy ellenállhatatlan. Nem úgy ad hitet, mint a hollók Illésnek húst és kenyeret, vagy mint az Úr a pusztában Izrael fiainak a mannákat adta. A hit nem olyan értelemben adomány Istennek, mintha teljesen készen lenne az emberi szívbe adva. Inkább az amit az emberi szívben a Szentlélek által munkál, mialatt az ember kutatva, kérve, vágyódva és várákozásban reá tekint. A Szentlélek munkál a lélekben, hogy hithez vezesse, de csak akkor ha az ezt megelőző ébresztő, megvilágosító és bünbánatra vezető hatásainak a lélek magát kiszolgáltatta. Ezeknek előrebocsátásával mondhatjuk:

1. A Szentlélek a hit számára nekünk egy természetfeletti alapot adott. Ez az alap a szentírás bizonyosságtevése Isten Fiát illetőleg: „Ezeket irtam néktek, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van és hogy higytetek az Isten Fiának nevében”. A Szentlélek a szentírás kereszttül való sugalmazás által a léleknek alapot adott, amelyre hitét építheti és pedig oly módon, hogy az írott ígét a léleknek, mint bizalomra méltót ajánlja. Amint a szem a világosság felé fordul, a fül a hang felé így fordul a lélek az Isten ígésében levő igazság felé. Az igazság kinyi-

latkoztatása nélkül lehetetlen volna a léleknek hinni. Az írott ige teszi lehetővé a léleknek a hitet. Az isteni kinyilatkoztatásnak célja, hogy higgyünk. Isten ígéje a gyógyszer a hitelenség ellen. A Szentlélek által sugallt ige, inti, buzdítja, serkenti a Szentlélek által a kutató lelket a hitre; és hogyha a szentírásban levő való ígéreket a Szentlélek nem hozná a lélekhez közel, egyetlen lélek sem volna képes hinni és boldogan haladni az élet útján. A Szentlélek a szikla szilárd alapot hitünkre Istennek változatlan ígésében adta

2 A Szentlélek minden lélekkel közli a képességet, hogy higgyen. Krisztus engesztelő áldozata alapján minden léleknek megadatik a Szentlélek segítségével által a képesség a bünbánatra és a hitre. Ha még oly nagy volt is a bűn folytán a bukás és az abból folyó kár, Jézus Krisztusnak a kereszten történt halála által minden embernek lehetővé van téve a hit. Nincs teremelt hitlen ember. Minden ember hisz. A hit természetes; a hitelenség természetellenes. A hitelenség önkaratból folyik. A hitelenség bűne abban áll, hogy az emberek tudnak hinni, de nem akarnak hinni. Ez a tény igazolja a hitelenségnek következményeinek és büntetésének jogosságát. Minden lélek tud hinni, ha akar!

3. A Szentlélek minden kutató léleknek nyújtja a szükséges segítséget, hogy küzdelmei közepette higgyen. Fletscher azt mondja: „A kutató lélek, aki az előlegezett kegyelmi talentumot, avagy a kegyelemből adott képességet felhasználja, a Szentlélek által újabb talentumot kap a hitre való segítségül. „Emberi közvetítés és isteni segítség által jó az ember az Isten Fiában való hithez. A Szentlélek segítségével ami által a lélek a Fiát elfogadja, mint személyes megváltóját még nem a Szentlélek bizonyoságtétele. A Szentlélek bizonyoságtétele azért adatik nekünk, hogy tudjuk, hogy meg vagyunk váltva és az üdvözítő hitet követi. — Az Isten Fiában való hit lefolyás körülbelől a következő: A kutató lélek Isten ígéséhez, amely a Szentlélek által adatott, jön a hit alapjához és felismeri a Szentlélek segítségével, hogy a hit az ő számára is lehetséges, a hit kereszttülviteléhez pedig ugyancsak a Szentlélek kegyelmi segítségével adatik, úgy hogy a lélek előbb utóbb oda jut, hogy igazán mondhatja: „Hiszek Isten Fiában!” Az előbbiekkal egybehangzóan a következőket állapítjuk meg:

1. Az üdvözítő hit nemcsak észbeli jóváhagyása az evangelium igazságainak. Ha így volna akkor a hit tisztán észbeli dolog volna és nem Isten kegyelmi adománya a Szentlélek által.

2. Az üdvözítő hit nem azt jelenti,

hogyan egyszerűen azt mondjuk: „Isten igéje azt mondja, hogy meg vagyunk váltva, hagy ezt helyben és megvagy váltva.” A szentírás senkinek sem mondja, hogy megvan váltva, hanem megígéri, hogy aki hiszen üdvözü.

3. Az üdvözítő hit nem következtetés. Ilyen formán: „Hiszek az ígéretekben; az ígéretek igazak, tehát meg vagyok váltva.

Az üdvözítő hit tudatos bizalom Isten Fiában a bűnbocsánatot és megváltást illetően, úgy hogy a lélek képes határozottan mondani: Ő megvált engemet is! Ez a hit üdvözítő. Ez Istennek adománya a Szentlélek által munkálva. Felülmúl minden logikus, racionális és intellektuális folyamatot. Aki így hisz az nem szégyenül meg.

„Divine Life“

Kivonatok Fenelon tanításaiból.

XIV. Csak tiszta szeretet tud helyesen szenvedni.

Tudjuk, hogy szenvednünk kell és, hogy megérdemeljük; és mégis csodálkozunk, ha szenvedések jönnek, mintha azt megse érdemeltük se arra szükségünk nem volna. Csak a tiszta valódi szeretet szenved szívesen, mert csak a valódi tiszta szeretet képes önmagát feladni. Aki megadja magát sorsának, képes bár a szenvedésre, de van benne valami, ami a szenvedéstől szenved és ellenáll.

Az önzetlen és tiszta szeretetnél a lélek hallgatásban táplálkozik a kereszttől és a megfeszített Krisztussal való egyesülésből, anélkül, hogy a saját fájdalmaira gondolna. Csak egyetlen egyszerű akarat az, amely úgy látta magát Isten előtt amint van, anélkül, hogy önmagát látni kívánna. Nem tesz megjegyzést, nem szól semmit. Szenved. És ez minden! Nincs más teendője mint szenvedni. A szeretet elárulja önmagát, anélkül, hogy szólna vagy gondolna. Az egyetlen dolgot teszi amit tennie kell, nevezetesen nem akar semmit még ha vigasz nélkül van is. Az akarat, amelytől ha minden elvétellett is, Isten akaratában elégséget talál, a mindennek előtt való legtisztább szeretet.

Közben szenvedhetünk anélkül, hogy tudnánk; más alkalommal szenved, hogy alig bírja elviselni, a türelmetlenséget pedig mint egy második keresztet hordozza, amelyik nehezebb mint az első. Ne hordozd ezt a második keresztet a türelmetlenséget. A valódi szeretet mindig előre halad, nem a saját erejében, hanem Isten hatalma által megerősödve, önmagát semminek tartva. Ebben a helyzetben valóban boldog. A kereszt nem kereszt többé, ha megszűnt az „én” amely tulajdonképpen szenved.

Semmi se oly féltékeny, kéréllhetetlen és szigorú mint a tiszta szeretet eme vezére. Ezerféle dolgot, amit előbbi helyzetünkben fel sem ismertünk, nem tűr tovább. Valamiként a tűz mindent ami nem arany eléget, úgy szükséges, hogy a szív a megpróbáltatások emésztő tűzén menjen keresztül, hogy az Isten iránt való szeretet megtisztuljon és szentté legyen.

Egész sereg kegyes lélek van azonban akiket Isten bizonyos fokig az önszeretet uralma alatt hagy. Saját egyéniségüknek az a része ami megmarad, úgy látszik mintha az erények gyakorlására megerősítené és arra szolgálna, hogy bizonyos fokig megtisztítsa őket.

A legnagyobb meggondolatlanság és veszedelmes dolog lenne a lelkektől a vigasztaló foglalkozását — Isten kegyelmével saját tökéletességükkel való vonatkozásban — elvenni. Az első csoport önzetlen hálát mutat; hálásak Istennek mindenért amit értük tesz, de csak azért mert saját dicsőségére teszi; a második csoport is hálás, részint azért, mer reméli, hogy azáltal eljut a tökéletességhez. Ha az első az utóbbiaktól eme belekevert támaszt el akarnak venni, ép oly helytelenül cselekednének, mintha valaki egy csecsemőt el akarna választani az emlőtől mielőtt enni képes, mert ezáltal életét venné el. Sohasem szabad elvenni valamely lélektől azt az ételt ami még neki táplálékot nyújt és amit Isten azért hagy meg neki, hogy gyengeségében támaszára legyen. Elebevágni az isteni kegyelemnek egyenlő a kegyelem szétrombolásával. Az utóbbiaknak azonban nem szabad kárhozottatni az előbbieket, ha látják, hogy ezek nem gondolnak annyira a tökéletességgel az Isten kegyelmének szemléltetésénél mint ők. Isten mindenkiben tettszé szerint működik; „a szél fu ahová akar.” (János 3, 8.) és ahogy akar. Teljes önfeladás Istennek tiszta szemléletében olyan állapot, amelyben Isten a lélekben munkálni tudja, ami csak tetszik neki. Nagyon fontos, hogy azok akik még bizonyos fokig önmaguktól függenek ne legyenek aggságosak a felett, hogy a tiszta szeretet állapotába jussanak, sem azok akik ebben vannak ne kíséreljék meg amazokkal megpróbáltatásaikat közölni, mert a kegyelmi helyzetnek magasabb fokával járnak együtt, hacsak Istentől erre felszólítva nem lesznek.

„Az Urra vártam és Ő lehajolt hozzám és meghallotta kiáltásomat.”

Boldog a lélek, aki állandó gyakorlat által megtanult az Urra várni. Az Urra várni többet jelent mint bizonyos időt térdeinken eltölteni. Ezek térdelnek, de gondolatban

egészen mással vannak elfoglalva mint Istennel. Nagyon is készek vagyunk arra, hogy imáinkat, ha már elhagyni félünk is, hamar elvégezzük. Lelkünk ellensége az ima alatt mindig élénk tárja milyen sok tennivalónk van. Ha pedig imánkat megrövidítjük, hogy munkába menjünk, azt tapasztaljuk, hogy a munka sem megy és annak aki akadályozott az imában könnyű lesz a munkában is akadályozni. Az ördög mindig ördög marad bárhol közeledjen hozzánk, nekünk mindenütt ellene kéne állnunk, amíg menekül tőlünk.

Ugy várni az Urra, hogy az ígéretet elnyerjük mindenek felett szükséges, hogy **elcsendesedjünk**. Csak annak a léleknek segít Isten, aki elcsendesedett előtte, úgy hogy képessé lesz Isten Lelkének csendes, szelíd hangját meghallani. Ha pedig elcsendesedtünk Isten előtt, ne is kételkedjünk, hogy segít.

Ha ilyen körülmények között nem szerezünk tudomást az isteni válaszról, ez még nem bizonyítéka annak, hogy Isten nem válaszolt volna, vagy nem fog válaszolni. Mindenesetre csodálatra méltó, mennyien vannak, akik magukat keresztényeknek nevezik és mégis oly hamar elkedvetlenednek és kísértésbe jönnek feladni az imát, mert úgy tűnik fel nékik, mintha Isten nem hallaná, mert nem érezték illetve nem érzik, hogy Isten hallja vagy hallotta.

Isten időközönként az imában érezteti az Ő jelenlétének üdvösségét, de nem várhatjuk, hogy ez mindig így legyen. Még a legkegyesebb léleknek is meg van a maga keresztje és terhe amit hordozni kell, hogy sok szomorúságon keresztül jusson be Isten országába; és az ilyen léleknél nem a hűtlenségnek és elfordulásnak jele, ha a kísértésnek közepette szomorú. Az Ur Jézusnál sem volt másként. A szentírás azt mondja, hogy Isten a mi üdvösségünk fejedelmét szenvedések által tette tökéletessé. És bizonyára nem voltak boldog érzései amikor gyöttrődött és reszketett és vércseppeket verejtékezett. Ebben is követnünk kell Őt ha valódi tanítványok vagyunk.

Kevés olyan van Jézus követői közül akik állandó örömben és boldogság érzetben éltek és ez ne lett volna számukra a bukás okozója. Ez a lelkiállapot az életben nagyon sok reánk háramló kötelezettség teljesítésére határozottan alkalmatlanná tenné bennünket, amelyek komolyságot, részvételt és együtt érzést kívánnak. És majdnem elkerülhetetlen lenne a veszély, hogy a mi boldog érzéseinkben biznánk ahelyett, hogy abban biznánk akitől ez ered. Ennek elmaradhatatlan következménye az lenne, hogy előbb utóbb mindkettőt elveszítenénk.

Vannak keresztények akik nem bírják ki soká boldog érzések nélkül. Ez azonban

biztos jele annak, hogy hiányzik az erős hit és a jellemszilárdság. Ha nem tudunk még boldog érzések nélkül lenni, akkor tulajdonképpen nem hitben hanem látásban járunk. A boldogító érzések ezeknek az embereknek mankói és ha elveszik tőlük elbuknak. Isten azonban olyan embereket akar akik érzéseik nélkül is biznak benne. Az ilyenek becsülik Istent; ezek az Ő koronái; és egykoron Ő is koronával jutalmazza meg őket.

Csak úgy tudunk az Urra eredménnyel várni, ha hiszünk benne, ígéretében és országának törvényeiben. Ha annyira biznánk országának törvényeiben mint a természet törvényeiben nem volna annyi visszaesett és elfordult keresztény. Testi emberünk erejét minden egyes lélekzetvétel megerősítjük. Az Urral hitbeli váratkozással pedig a belső ember szerint erősödünk meg; ez Isten országának törvénye épúgy mint a másik természeti törvény; mert meg vagyunk irva: „A kik az Urra várnak, erejük megújul, szárnyra kelnek mint sasok, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el”

Az alvást nem lehet semmivel helyettesíteni. Az embernek kell az alvás, vagy meghal. Ha még annyi táplálékot is vesz magához és minden egészségügyi szabályt megtart is, ha nem alszik meghal. Ép így nincs az imának sem helyettesítője. Az a keresztény aki felhagy az imádkozással, meghal. Az ima helyét semmi nem pótolhatja sem a biblia olvasás, sem az adakozás, sem más jótékony cselekedet, vagy az összes jócselekedetek együttvéve amit cselekedni képesek volnánk. Ha az üdvöt meg akarjuk tartani, egészségesek akarunk lenni és maradni a belső ember szerint, úgy várunk kell az Urra. És pedig várva várni Ő reá, hogy lehajoljon hozzánk és meghallja szívünk kiáltását.

S. M.

◆ HIREK. ◆

Dr Nuelsen L. János püspök ur üdvözlése céljából Mentone (francia Riviera)-ban tartózkodik.

Melle Wilhelmina. Dr. Melle F. H. Ottó Magyarországi egyház volt szuperintendensének jelenleg a frankfurti seminárium igazgatójának édesanyja január 16-án 86 éves korában csendesen elhunyt. Temetése január 20-án volt Liebengrün thüringiai községben. Mult év december elején lábszártörést szenvedett aminek következtében többé betegsége el nem hagyhatta. Élete telve volt buzgó munkálkodással. Röpcédulák szétosztása, betegek látogatása, haldoklók vigasztalása aranyozta be életének napjait. Minden

alkalommal kész volt bizonyosságot tenni Krisztusról, aki érettünk a kereszten meghalt, aki mindazokért akik benne hisznek elvette a halál fulánkját és hatalmát Szívesen beszélt elkövetkezendő haláláról. Ő maga választotta ki a temetési ígéhirdetésnek szövegét: „Vágyodom elköltözni és az Urnál lenni!” (Fil 1, 23) Utolsó rendelkezései közé tartozott az utasítás amit hozzátartozóinak adott: „Ha az Ur elhívott engem, imádkozatok hozzá és köszönjétek a kegyelmet amit nékem és néktek adott.” Halála nagy hézagot hagyott hátra az ottani methodista gyülekezetben. Dr. Melle igazgató ur bánatában részt veszünk, de örömmel várjuk a találkozását az elköltözőttel a Bárány trónjánál.

Böhönye. Áldásos evangélikus előadásokat tartott Schmidt János dombóvári prédikátor Böhönyén. Két nagy szoba megtelt vágyakozó lelkekkel úgy, hogy három napon keresztül estéről estére legalább 150 főnyi közönség hallgatta az evangélikus összejeveleteket. Többen kiállottak az Urhoz bűnbocsánatért átadván életüket hangos imában. A Ur mindez ideig munkálkodik, dicsőség nagy nevének.

Niederhaiser Benjamin svájci vasárnapi iskolai titkár aki hazánkban is többször tartott a vasárnapi iskoláinkban előadásokat január 30-án elköltözött, hogy bemenjen Isten népének nyugodalmába. Elköltözése nagy veszteséget jelent a methodista egyháznak. A letehetősebb és legodaadóbb munkások egyike volt ő hivatott vezető és szervező, a gyermekek szívét első találkozásra megnyerte. Örömmel folytatott cigánymisszióit, hogy eme megvetetteknek és lenézetteknek az evangéliumot vihesse.

A népmissió (kocsimissió) január 28-án ülést tartott Budapesten az Izabella-utcai kereskedelmi iskolában, amelyen a protestáns egyház képviselői is megjelentek, hogy résztvegyenek a missió érdekében. A vidékről is érdeklődés mutatkozott a kocsimissió iránt, amelyet az egyházak támogatnak. Magyarországon ez az első munka, amely felekezeti különbség nélkül minden egyház érdekét szem előtt tartja. Az Ur áldása nyugodjék rajta.

A. C. E. (Krisztusért és az Egyházért) világszövetség augusztus 2-7-ig tartja Budapesten konferenciáját. A gyűlés jelmondata ez lesz: „Jöjjön el a Te országod.” Az egyes részletekről felvilágosítást ad Sallay István lelkész Budapest, VIII. Gyulai Pál-utca 9.

A multkor kilenc napot Nyiregyházán töltöttem ottani gyülekezetünkben, ahol arról győződtem meg, hogy az evangéliumnak még mindig csodálatos vonzó-ereje van. Nem csak elvéve — a városban és kinn a „bokrokban” (tanyák) — történnek megtérések, ha-

nem tömegek mozdulnak meg. A városon kívül a bokrokban is több helyen tartottunk evangélikus Istentiszteleteket. Ezek áldott napok voltak. Az egyszerű nádfedeles, de tágas falusi házak nem voltak képesek befogadni a nagyszámu Istentkeresők tömegeit. Itt majdnem minden ház két vagy több szoba és konyhából áll. Némely helyen mind a három helyiség megtelt hallgatókkal. Helyszüke miatt többször még az ajtókat is el kellett távolítani. Ilyenkor 120—200 lélek volt együtt. És hogy még kinn az ajtó előtt és az ablakoknál hányan hallgatták az igét — hóban és fagyban — nem lehetett megállapítani. Ülőhely kevés volt, de ez nem is volt fontos. Az emberek szívesen hallgatták állva Istennek igéjét — ha kellett több mint két órán keresztül is. Néha egypár csufolózó is megjelent, de rendezavarást nem okoztak. Nyiregyházán Isten Lelkének a munkája nyilvánvaló. Itt a keresztyénség dicső időket — a kegyelem napjait éli.

Különösen örvendetes a mozgalom az ifjúság körében. A törekvő és megtért fiúk és leányok valósággal rajonganak a zenéért és énekért, amit sok szeretettel, ügyességgel és önfeláldozással kultiválnak is. Nyiregyházi gyülekezeteinkben természetes jelenség, hogy az istentiszteleteken résztvevőknek is sokszor majdnem a fele ifjakkól és leányokból áll. Ez csak itt lehetséges, mert ezon a vidéken még nem pusztít az „egyke” illetve „kettőke” rendszer család- és nemzetirtó bűne, amiről a legtöbb családban 4—6 vagy több gyermek is tanuskodik. Ez a család- és nemzetirtó bűn egypár vagyonosabb családban fellelhető ugyan, de reméljük, hogy az evangéliumi mozgalom meg fogja akadályozni terjedésében, vagy pedig teljesen ki is fogja azt küszöbölni a nyiregyházi nép életéből.

A nyiregyházi gyülekezet prédikátora sok szeretettel és önfeláldozással végzi az Uról rája bizott nehéz feladatot. Isten, aki velünk van, az Ő evangéliumának ügyét diadalra fogja vinni. H.J.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. f. Szövetkezet Budapest, VI. Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

Dr. Szalós Artur.

Kaposvár, Németh István-utca 2. szám.

Pénzküldemények ide küldendők.